

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ излизва сѣка събота чѣ готѣмъ нѣтъ, и сѣка вѣстникъ не мѣтъ. Годишнѣтъ цѣна за въ Имперіѣтъ, по царскѣтъ почта, е 4 бѣли меджиетъ въвъ отъ Имперіѣтъ, 5. Спомоществованіѣтъ трѣбува да сѣ го цѣни и прѣдѣлѣны. Писма за редакціѣтъ сѣ надписуватъ до Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външнѣтъ настоятели отговарятъ за вѣстникъ. Подпискѣтъ на спомоществованіѣтъ става въ Циградъ-Бейоглу, Асмаѣ-Меджиѣ № 23.

ВЪСКРСЕНІЕ.

Тѣзи година въскрсеніе са празнува между цареградскѣтъ българе по тържественно отъ другѣтъ години. И това сѣка ще разбере. Напрѣдъ нѣтъ нѣмахмы священноначалникъ и за туй божественнѣтъ службы прѣзъ великенскѣтъ и другѣтъ празници сѣ са извършвали почти сѣкоги отъ прости священники. Народа посѣщаваше черковата; нѣ той имаше сѣкоги обѣрнати очитъ си къмъ правителството отъ което чакаше рѣшеніе на въпроса. Прѣдъ три години въпроса са разврза сѣ царски фирманъ; нѣ опрѣдѣленіе на духовнѣтъ ни началникъ посрѣщаше нѣкакъ мжчнотіа отъ страна на патриарха. Това опрѣдѣленіе са забавяше и народа прѣминуваше великенскѣтъ празници сѣ хладнокрѣвие. Даже и миналата година когато са назначи ексарха празника въскрсеніе са прѣкара меланхолически между цареградскѣтъ българе. Сички казвахъ: Ексархъ имамы, а неможе да служи; защо ни е такова священноначалникъ?

Нѣ това възбраніе на дѣла ексарха да служи са дигна по нататѣкъ и отъ празника на нашѣтъ равноапостоли Кирила и Методія нашѣтъ религиозенъ началникъ е отслужвалъ божественнѣтъ службы прѣзъ сичкѣтъ голѣми празници и народа е можалъ да слуша сѣ най голѣмо благоговѣніе нѣговѣтъ духовни поученія. Прѣзъ този великенъ дѣдо ексархъ отслужи тържественно божественната служба сѣ помощта на дѣла Доротея Скопскѣтъ и Натанаила Охридскѣтъ. Едно множество отъ 4000 души присѣтсвоваше на божественната служба. Народа са бѣше стекалъ на черковата сѣ една особна ревностъ. Навредъ по лицата на присѣтсвующѣтъ сѣ забѣлѣваше радостъ. Тѣ са сичахъ за твърдѣ честити катѣ глѣдахъ служеніе на народнѣтъ ни священноначалникъ. Тѣй благославяхъ Султана дѣто расправи въпроса ни и дѣто позволи на религиознѣтъ ни началникъ да извършва свободно черковнѣтъ си длѣжности. Тѣй сравнявахъ настоящѣтъ великенъ сѣ великенѣтъ на миналѣтъ години и неможяхъ да са нарадватъ при тържеството на черковнѣтъ ни правни въ лицето на дѣла Ексарха. Тѣй са надваряхъ кой по напрѣдъ на цѣлуни рѣзата на своя священноначалникъ, и това е единъ свѣтъ знакъ за тѣхната набожностъ и сыновна покорностъ къмъ него.

Като пустна черкова, разни български хора са играхъ въ двора на черковата и въ околнѣтъ улици отъ българскѣтъ еснафи. Тѣзи хора катѣ неупотрѣбени и сѣдователно катѣ извънредни въ Циградъ привличахъ любопытството на много чуждестранци и особено на Гърци и Гърбини. Тѣзи послѣднѣтъ са удивлявахъ прѣмнога на тѣзи бързи кляканія и разнообразни за-

сукванія които сѣ сповестували на нашѣтъ хора и които българина само може да направи некусно. Нѣй даже, които незнаймы тѣзи хора, са чудѣхмы на живавната сѣ която са играхъ.

Тѣй, народа въ столицата прѣмина весело великенскѣтъ празникъ: прѣзъ тѣзи година. Нѣй трѣбува прѣто да отдадемъ благодаренія на правителството за дѣто ни припозна священноначалника. Нѣй вървѣмъ чѣ нашѣтъ съботчественици въ областнѣтъ и най-много тѣзи които сѣ снабдени сѣ народни властѣ трѣбува да са прѣкаралѣ тѣзи забѣлѣжителни празници на христіанството сѣ сѣщото веселіе.

Едно нѣщо само купаше въ Циградъ. И то е чѣ нѣмамы черкова тука катѣ хората. Сегашното дѣсено здание катѣ служилъ за храмъ на цареградскѣтъ българе може да побере сичко 300 души. А забѣлѣжете чѣ до 4000 върви бѣхъ дошли на черкова прѣзъ въскрсеніе. Сичкѣтъ тѣзи челоуѣми бѣхъ принудени да стоятъ на двора до свършаніе на божественната служба. Нѣ какво нѣше да са случи ако бѣше вѣзано дѣжѣ на него дѣлъ?

Нѣй подцѣнимъ дѣла Ексарха да са потруди сега барѣмъ той за да са искара това дѣто почтатата ни черкова, защото срамѣта е да имамы священноначалникъ а да нѣмамы священноначалническа черкова!

ПРОГРАМАТА НА ПЪВЫЙ ВЕЛИКЪ ВИЗИРЬ.

Ето, спорѣтъ Тюрки, главнѣтъ чѣрти на програмата на Мехмедъ Рюкѣ паша:

На вѣнъ, да избѣгува сичкѣтъ въпроси които докарватъ раздѣры и да залѣга на онѣзи които обѣжватъ. Да утврѣди, катѣ са опира на опыта и на просвѣщеніе то на министра на външнѣтъ работи, добротѣ съшенія сѣ сичкѣтъ сили.

Вѣтрѣ, да утврѣди кредитѣ на държавата и да развѣе срѣдствата на хазната и на общенародното богатство чрѣзъ едно по разумно расхвърлюваніе и събираніе на дѣлѣята, и чрѣзъ бързото свършваніе на съобщителнѣтъ пѣтица и на голѣмѣтъ сграды; да устрои мѣжки правосѣжіе и общенародното просвѣщеніе; да утврѣди священствува приспосѣбеніе на добротѣ начала които са съдържаватъ въ закона на вѣлаетѣтъ, да призове сичкѣтъ доброволни хора за да испѣни тѣзи патриотически дѣла.

Въпроса на общественнѣтъ сграды е прирѣбнѣтъ въпросъ на този чѣсъ, защото той ще развѣе благосѣстояніе на управлѣмѣтъ и благосѣстѣіе на държавата, катѣ Султана потврѣдава още единъ пѣтъ това нѣщо въ царскѣтъ хатъ.

Мехмедъ Рюкѣ паша чѣе умѣе да намѣри рѣшеніе на задаката, която е прѣ-

мѣтъ на прѣдзаниманіе на сички: увѣрени сме чѣ великѣтъ визиръ ще иска да допѣлни дѣлото на министра на финанцѣтъ и чѣ ще положи въ направата на общественнѣтъ сграды искуствеността и прилѣжаніе то, сѣ които управлѣва дѣлото на заема който е опрѣдѣленъ да покрѣе расхѣдѣтъ на тѣзи сграды.

Сѣщѣтъ вѣстникъ разказва слѣдующата епизода на попрището на новѣтъ великѣтъ визиръ:

Той правеше чѣсть отъ тѣлото на улемѣтъ и бѣше още твърдѣ младъ когато са отличѣ отъ Фуадъ паша, който искаше щѣто сътрудниѣтъ му да бѣжѣтъ прѣдѣ сичко разумни и учени. То бѣше по врѣмето когато Фуадъ паша прѣвѣмаше деликатата мисія да укрѣти скрѣбнѣтъ и достопамятѣ смѣщенія които обѣрнавѣхъ Сирія и да поправи злиѣтъ които бѣхъ произлѣзли отъ тѣзи смѣщенія. Мехмедъ Рюкѣ паша са опрѣдѣли прѣдѣватѣль на комисіѣта който бѣше натоварена да раздѣла обезвѣжѣненіята между жертвѣтъ. Разлѣотеніе то на религиознѣтъ страсти и разлѣотеніе то на духовѣтъ правахъ това дѣло сѣвѣсѣтъ мѣчно. Мехмедъ Рюкѣ паша оправда отъ сѣка страна довѣріе то което Фуадъ паша бѣше положилъ въ нѣговата разумностъ и твърдостъ. Той направи до толкова забѣлѣжителны услуги щѣто Фуадъ паша поиска смѣрненѣтъ улема да прѣсѣкѣ изведѣнажъ сичкѣтъ посрѣдственны степени на іерархіѣта отъ която правеше чѣсть и да са принесе на връха. Той го прѣдложи за высѣкой чинъ на казаскеринъ. Черковното управлѣніе бавѣше отговора си на прѣдложіе то на великѣтъ визиръ. Фуадъ паша слѣдѣа тогава единъ другъ пѣтъ и за да награди достойно Мехмедъ Рюкѣ паша, той сподѣли отъ Султана да го опрѣдѣли мюшаръ и валія въ Дамаскъ.

НАШЕТО ДОЛНѢ ДУХОВЕНСТВО.

Нашето долнѢ духовенство не отговаря дѣлѣ на званіе то си. То е невѣжественно до чѣмай-кадѣ. А невѣжеството, казва Босеу, е майка на пороцѣтъ. Нашѣтъ священники и калугеры сѣ са отличавали до сега сѣ голѣми кусуры; нѣ тѣзи кусуры сѣ опростителны до нейдѣ катѣ са земе прѣдѣ видѣ тѣхното невѣжество. Тѣй незнаѣтъ какво нѣщо е священство, каква е работата на священството и какво трѣбува да прави священството за да бѣди полезно на наството. Ще рѣче чѣ ако нѣй намирамы въ сегашнѣтъ священники пѣянството, зевзеклѣя, низостѣта, нѣй трѣбува да отдадемъ тѣзи кусуры на незнаѣніе то нѣтъ. Тѣй не сѣ крѣвы дѣто сѣ станали священники, а крѣвы сѣ онѣзи, които сѣ ги направили. Нѣ бакѣто и да е, тѣзи священники, при сичкѣтъ тѣхны отврати-

телни пороци, сж са търпели и търпят са още защото и народа кумуто сж служили или служат не е билъ по малко простъ отъ тѣхъ. Обаче за напрѣдъ нашето свещенство не ще може да извършва служба си въ тѣзи условия. Народа не е тѣй простъ както до прѣди десетъ или дванадесетъ години за да са задоволи съ свещеници неучени и пияни. Народа са развила отъ денъ на денъ повече въ образованіето и развитіето на духовенството ни трѣбува да върви паралелно съ развитіето на народа ако трѣбува да са обкръжава съ почитта на паството. Свещеницитѣ ще придобиятъ тѣзи почитъ чрезъ ученіето и добродѣтелта. А тѣзи изрядни качества чловѣкъ може да спечели само чрезъ освоеніето на здравитѣ науки. Свещенството нѣма значеніе въ вѣка у който живѣемъ ако е лишено отъ наука. Каква почитъ може да иматъ свещеницитѣ въ единъ народъ ако мрънятъ на този народъ знаатъ по-много отъ духовнитѣ? Какво вліяніе може да извършватъ първитѣ ако послѣднитѣ стоятъ по горѣ отъ тѣхъ въ знаніята си? Какво усъвършенствование може да очаква единъ народъ въ религіозно-нравствени си животъ ако нѣговото духовенство е некаждѣрно за нищо?

За да земе жилави и здрави корени въ народа, нашата подновена черкова трѣбува да са облігне на просвѣщеніето на своитѣ служители. Нѣ таквись служители могатъ да са приготвятъ съ врѣмето. Ний имамъ днѣсь независима черква а нѣмамы чловѣци които да управяватъ способно тѣзи черкова. То е сѣщото каквото да имамъ мѣсто за къща а да нѣмамы кересте за издиганіето на тѣзи къща. Нѣ както за послѣдното са търсатъ и намиратъ срѣдства тѣй сѣщо трѣбува да са направятъ и за първата. Нашата млада черкова не може изведнѣжъ да си промисли просвѣтени и опытни чловѣци. Тя ще направитъ това когато са устрои съвършенно и когато са снабди съ нужнитѣ срѣдства. Това ще кажи че черковата ни ще са обиколи съ достойни свещеници подиръ 15 години. Нѣ до тогасъ какъ ще може тя да служи полезно на народа? Какъ ще изравни тя пѣтя на напрѣдка ни? Какъ ще искорени та суевѣріята и прѣдрасъдѣцитѣ на фанариотитѣ? Отъ много мѣста ни са оплакуватъ че народнитѣ ни владыци ополвали хора недостойни. Нѣ дѣ да намиратъ достойнитѣ? Въ какво сж кривы владыцитѣ ни ако еди коя община припорѣчва еди кого-си за свещеникъ? Въ какво бъркатъ или грѣшатъ владыцитѣ ни ако общинитѣ не избиратъ кждѣрни лица за свещеници? Владыцитѣ сж длжны да испытватъ ако поведеніето на лицата които желаятъ да станатъ свещеници е добро, ако тѣй знаатъ да четатъ и тѣй ги ржкополагаатъ ако отговарятъ добръ на този испытъ. И ний сами да бѣхмы владыка неможемъ да постѣпимъ другояче. Олакаваніята на недоволнитѣ отъ ржкоположеніето на новы свещеници сж безмѣстны прочее ако нѣ безосновны. Нѣ на тѣзи оплаквания може да са даде едно относително удовлетвореніе. Ний нѣмамы приготвени хора за духовенство; при все това ний мислимъ че повечето отъ учителитѣ ни ще могатъ согласно да запълнятъ това празно мѣсто. Не е скрито за никого че дѣлшитѣ учители въ отечеството не сж свършили ученіето си въ европейски училища. Отъ това и мно-

гома отъ тѣхъ не сж на височината на положеніето си. Сѣвга година европейскитѣ училища искарватъ до 100 българчета съ систематическо ученіе. Тѣзи млади захвататъ и ще захвататъ учителскитѣ постове на мѣстото на сегашнитѣ. Тѣй щото дѣлшитѣ учители ще са намиратъ подиръ малко врѣме безъ службы, тѣхното ученіе като не отговаря на настоашитѣ нужди на народа. Тѣй даже и сега посрѣщатъ голѣми мъчнотии за да намиратъ учителски мѣста. По натагѣвъ намиреніето на подобни службы ще бѣде съвсѣмъ мъчно ако нѣ невъзможно. Прѣдъ едно таковъ грозно бѣдѣще, което ги чака, ний ги подканяме да станатъ свѣщенници. Свещенството е днѣсь едно попроче у насъ което не е нити безъ слава нити безъ благосъстояние. Една смиренна личностъ може да са издигни на владышкитѣ постове и даже на епископскы постъ съ труда и знаніята си. Въ новото си попроче тѣй ще могатъ да развитъ своитѣ способности въ дѣлото на религіозното прѣроженіе на народа. Тѣхната работа ще бѣди отъ най-полезнитѣ: тѣй ще морализиратъ народа, ще утвърдятъ въ него религіознитѣ убѣждения и ще закрѣпатъ нѣговата наѣжда въ вѣрата. Едно таквось попроче е достойно за тѣхны патриотизмъ. Тѣй като не ще имѣтъ и толковъ работа както сега ще могатъ да усъвършенствуватъ своитѣ познания. Като ще сж по учены отъ сегашнитѣ свещеници тѣй ще стоятъ свѣогни по горѣ отъ тѣзи послѣднитѣ. Отъ друга страна дѣлшитѣ свещеници ще могатъ белкы да са поправятъ при глѣданието на добры примѣры въ бывшитѣ учители. Нашата черкова ще са одобри тѣй съ потребнитѣ елементи които ще и дадѣтъ сила и уваженіе въ народа. До вчера свещеницитѣ сж са избирали почти исклучително измежду испаднали търговци и други занаятчии и художници; отъ това и черковата е била съ вѣкове лишена отъ достойни свещеници, които да волятъ народа въ пѣтя на просвѣщеніето и на духовното спасеніе. Нѣ сега тя неможе да постѣпни съ сѣщый начинъ безъ да подкопае своитѣ основи въ мѣнѣнето на народа. А тя ще може да избѣгне злото ако дѣлшитѣ ни учители прѣмъжатъ свещенството. При позытѣ които показамъ и за двѣтъ страни, нашитѣ учители щѣли да имѣтъ слабостта да са двоуматъ въ прѣмѣніето на новото званіе което имъ прѣдлагама? Не вѣрваме.

ШАРЛАТАНСТВОТА И КАРАВЕЛОВА.

(Писмо отъ Букурещъ.)

«Ква тасегъ консантире видетюръ» (който мълчи одобрява), казва една латинска посланица. Така и ний не бы трѣбало да мълчимъ когато нѣкои шарлатани, на които далѣкъ отъ да подобримъ тѣхнитѣ египетически намѣренія, позволяватъ си да са располагатъ съ сѣдбата на народа ни и да монополизиратъ съ нѣговото щастіе.

Прочее нѣва ни бѣде позволено да опишемъ и отгървимъ чрѣзъ настоящето шарлатанитѣ на Каравелова, редактора на вѣстникъ нѣбогашъ «Свобода», а сега «Независимость». Тоя изродъ Българинъ още отъ основаніето на «Свобода» позна са каква му е вълната, тѣй щото и самитѣ неговы покровители, Н. Поповичъ изъ Гюргево и Ценовичъ изъ Букурещъ,

конто подържаха листа му, убѣдиха са че той между развратната свобода която проповѣдуваше на Българѣтѣ, клонеше и да распространява мисль за нѣкакво си Югославянство, подъ което са крѣпше познатата мнима идея на бѣлградскитѣ фантазически главы; нѣ при свѣико тона, тѣ бѣхъ принудены да го подържатъ до края на годината, защото тѣ отговаряха за стойността срѣщу спомоществователитѣ на «Свобода».

При свършваніето на годината Поповичъ и Ценовичъ като са отказаха съвършенно отъ да спомогатъ за напрѣдъ на «Свобода», Каравеловъ бѣше принуденъ да я издава самъ; но не са мина много и тя пристана отъ да излиза, по причина че нѣмаше нито спомоществователи, нито матеріална помощ отъ нигдѣ. Въ това врѣме той си имаше жилището въ една отъ статѣ на покойното читалище «Братска Любовь» и живѣше въ най-голѣма бѣдность заедно съ прѣлюбезный си пріятель Р-новъ. Каравеловъ бѣше най-голѣмий гонител на читалището, тѣй щото той сподучи и да го затвори, като усвои по голѣмата частъ отъ книгитѣ и мобилитѣ, които и до днесъ са намиратъ у него.

И тѣй като живѣше той въ оскудно положеніе, и като нѣмаше нито единъ блаженъ пріятель за да го спомогне, защото бѣше оскърбилъ сичкитѣ си пріатели съ своето лошо поведеніе, бѣше принуденъ, най-послѣ, да замине за въ Бѣлградъ, при своитѣ патрони. Тамъ какво е той смѣдилъ и правилъ, то не можъ да зная; но зная толкова че слѣдъ два мѣсець са завърна въ Букурещъ съ една доста богата печатница, въ която слѣдъ малко започна и да печата «Свобода». Тая печатница, спорѣдъ както уверяватъ нѣкои пріатели отъ Бѣлградъ, дадена е на Каравелова като подарѣкъ за неговитѣ бѣдущы голѣмы заслуги къмъ великото дѣло на бѣлградскитѣ Донъ-Кишоти. Излишно е, мисля, и да си губи нѣкой тукъ умѣтъ за да си прѣдпоставя върху договора и споразумѣніята, които бѣ сѣществували мѣжду Каравелова и реченитѣ Донъ-Кишоти, защото подобни договори или споразумѣнія приличатъ да са опишатъ само въ единъ хумористически листъ; но каквото има още за казваніе, е, че никой не дава днесъ нѣкому нѣщо безъ да не извлече отъ него нѣкоя полза, а колко повече когато единъ чужденецъ подарява една цѣла печатница на единъ Българинъ като Каравеловъ че да не глѣда да извлече отъ плода на работата му нѣкаква полза!

Но да не отиваме толкова далечъ. Ний имаме днесъ прѣдъ очитѣ си самиятъ вѣстникъ на Каравелова, нѣма освѣнъ да го разгърнимъ и разглѣдаме отъ кора до кора, и той ще ни докажи още по живокакви сж нѣговитѣ стремленія, какво иска той съ него и за кого са той издава.

Да анализираме сега съдържаніето на тоя листъ за да видимъ къмъ какво клони неговый духъ въобщъ.

Ако разглѣдаме главнитѣ членове, статитѣ, политическитѣ прѣглѣды и сичкитѣ дописки на тоя листъ, по духа който са пишѣтъ, то ще видимъ отъ една страна, че той проповѣдува мисль за нѣкаква си свобода; но, ако внимемъ добръ върху самата основа и тактика на дѣлото, то ще са убѣдимъ отъ друга, че той клони да распространява такава безнравствена и

развратна свобода между Българитѣ, която не само че ще озлошаста българскій народъ, но още ще го компрометира и прѣдъ царското правителство, щото да бѣде вѣчно осѣденъ отъ цѣлъ свѣтъ като неспособенъ за нищо. Каравеловата свобода, спорѣдъ тактиката която иска да употреби за нея, са състои въ варварството.

Когато единъ публицистъ има такива мисли и са изразява така глупаво, така лѣво безъ никаква политическа далѣгидностъ, питамъ, за Бога, може ли такъвъ човекъ да има здравъ разумъ и цѣлъ мозъкъ въ главата си? Може ли да са каже че Каравеловъ е поборникъ за българското добро, когато той търси доброто по пътя на варварството? Това оставамъ да сѣди съвѣтъ който познава свѣтската исторія.

Да разгледаме и по натакъ гоя листъ. Каравеловъ, мнимия великия поборникъ за мнимата си свобода, който издава своя листъ въ името ушъ на българскій народъ, датежъ отъ да прѣдставлява неговото общо мѣстае и нѣговитѣ съвършенни нужди, позволява си до толкова безобразно да хули и прѣзира сичко щото е българско. Ей, напримѣръ, той хули сѣка нова българска книга, която я нарича съ прѣзрѣніе «гюбре»; книжевнитѣ ни дружества гонятъ и нарича «неполѣзны»; училищата и учителиятъ ни корятъ и дискредитирова прѣдъ свѣта, (защото така понася, види се, на нѣговитѣ патрони, бѣлградскитѣ мѣстателни глави), като казва че отъ тѣя учебни заветеліи «са ражда най голѣмо зло и че нигдѣ по България нѣма още достойни учители»: че народнитѣ ни вѣстници чернятъ прѣдъ народа и свѣта, като ги нарича «незнамъ какви си и слѣпы»; учениктѣ ни правятъ «прѣстѣтели» безъ исклученіе, а нашата Екзархія прѣзира и казва че «отъ нея никакво добро нѣма да излѣзе!»

Ний, Българитѣ, знаеме твърдѣ добръ че въ интереса на нашитѣ неприятеліи понася тая Каравелова политика, сирѣчь да хули безобразно сичко щото е българско и да хвали сичко щото е чуждо, ний знаеме още че нашитѣ неприятеліи зми бѣлватъ когато глѣдять че нашиятъ народъ са развива и умствено и материално и приеталъ отъ день на день къмъ своего благоденствие; ний знаеме така сѣщо че нашитѣ небратя не ни желаятъ никакво добро, и че нашата Екзархія като трѣнъ нмъ стои въ очитѣ. За това тѣмъ нѣма и да прѣдирваме вече до тамъ, защото знаеме че сичко каквото правятъ днесъ противъ насъ, правятъ го отъ голѣма ненавистъ и слабостъ; но на Каравелова имаме сѣво право да му забѣлжимъ и кажимъ въ очитѣ, че отъ какъ е станалъ подлизникъ на онѣзи, които прѣдъ нѣколко години бѣха го исплѣдили съ безчестіе изъ между себѣ си, изгубилъ е и ума си, и честността си, и народността си!

Но да идимъ и по далечъ. Каравеловъ между другитѣ си безбройни помости съ които е обдаренъ, има и оная която са казва шарлатанія, и която украсява най-много неговата способностъ въ качество то му на публицистъ. Сѣкъ, който е прочелъ вѣстника му, трѣба да е съглѣдаль че тоя вѣстникъ има и дописки отъ нѣкои градища изъ българско, а най-вече изъ Цариградъ и Русчукъ. За тѣя разнообразни дописки, както и много други отворени писма публикувани и подписани ту «отъ нѣколко цариградски българи» ту отъ нѣ-

кои си незнамъ какви «комитети и много други такива позиви отъ българско, написани се по духа на Каравелова, какъ мислите, да ли сте повѣрвали нѣкога за тѣхната истинностъ? Вярвате ли че сѣ испратени отъ България, че сѣ оригинални? Боже упаси! Не! Тѣ сѣ собствени изобретения и чисти уйдури на самия Каравеловъ, тѣ сѣ фалшиви, както е фалшива и самата политика на изобретателя нмъ.

Какво знача това, не е ли чиста шарлатанія и не доказва ли вече явно че Каравеловъ издава вѣстникъ да лѣже света? Послѣ, какви сѣ ония комедии на Каравелова съ които той иска да магисва свѣта, както напримѣръ, тѣзи: Г-чу Н... въ Цариградъ, Г-чу (?) въ Русчукъ, и какво иска той да каже съ тѣя лудешки красоти? Нищо друго, види се, освѣнъ да компрометирова невинни лица, както и компрометирова толкова хорни въ Сѣфия, та станяха жертва на наговитѣ египетски напѣренія! Ами какво да кажемъ за собииското приклоніе и за діаконъ, Каравеловъ агентинъ, който са скиташе отъ нѣколко години насамъ въ България и съблранъе парии отъ простодушнитѣ хора подъ името за нѣкакви си комитети, и който, най послѣ, погори толкова свѣтъ? Тукъ не ни остава друго освѣнъ да кажемъ на Каравелова, че той или е съвършено полудѣлъ и не знае що прави, или сѣ го заслѣпило до толкова напѣтъ неприятели, щото да не е вече въ състояние да чувствувать като човекъ, като християнинъ. Но ако е стигналъ и до тѣзи халѣ, то тогава да не хули народнитѣ ни драгоцѣнни дѣла и да не нарича честнитѣ хора прѣдатели защото рѣба да знае че българитѣ други по-големъ прѣстѣтели и неприятеліи бѣматъ днѣсъ освѣнъ него!

За сега свършвамъ до тукъ и са надѣя че Каравеловъ при сичкого си впрогавіе, ще разбере отъ дума и нѣма вече да прѣче и потхвърга чуждата калъ въ лицето на народа.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОНЕСКИТѢ НА «ТУРЦИЯ»

КАЗАНЛИКЪТЪ 2 Април. Зимата и по нѣсъ бѣше тояна и лѣпота. Ако и погледѣтъ излизаше съ добро, го че бѣше въ самия интересъ на нашта каза. Триизафалтъ, на които маслото заливаша главнитѣ ключи отъ търговіята ни, понеже са развиватъ рано около 1 Марта, много пакти бѣзатъ измамени въ тоя случай; защото често са случва нѣкоя стѣлъ появена въ послѣднитѣ дни на тоя мѣсець да поразятъ новопоявилитѣ нмъ вѣрхъи стѣлчѣтъ, въ които стои тѣхното изобиліе. За жалостъ, това са бѣше случило тѣй, запалата година. Бѣматъ сѣ сега рани, които даятъ лѣчише поне тѣзи-годишното изобиліе. Прѣвѣщащата обвивають голѣми надѣлки, ако прѣзъ Априла не ги сполѣтъ нѣкоя постода, която да ги поврѣди, както е много пакти ставало.

Новото разпредѣленіе на дѣлѣтъ подѣляють емлякъ, още не са е ввело тукъ, когато д. угадъ изъ държавата са е приспособило прѣдъ 7—8 години. Тукъ прѣдъ двѣ години са бѣше испратилъ емлякитѣ за да нечие ситѣтъ ни неидѣжми змота, та да са положи основата за емляка; нѣ кой знае, защо този емлякъ са поврѣди на дѣлъ. Отъ тогѣна насамъ сѣ дохождаше още двама други емлякитѣ са за сѣщъ та работа. Сѣкако е испратено, отъ мащѣне свѣршено. Часотъ, който дадо новоото изпревѣване не може да занеписе вѣдѣто число на дѣлѣтъ, които тукъ са били по големи отъ изубѣтъ. При тоя свѣтѣващия са да не е този и дѣлѣтъ прѣдѣтъ за неидѣжмѣшѣто на емлякъ; нѣ нѣматъ свѣтѣващия са дѣлѣтъ, когато емлякъ, че исполнѣтъ отъ нѣматъ прѣвѣнцы са потѣхѣтъ на Пловдивъ за да прѣвѣтъ едно рѣшеніе и са подраза жѣтъ на прѣвѣнцѣтѣ му. Това бѣше въ началото на зимата, а нѣ

до днесъ не са е свѣршило нищо. И тѣй, ако и до сега да са незнае какъ че бѣше за напѣръдъ, а мащѣно е обаче да са положи въ приспособленіе вече тѣзи мѣрка на праведното распредѣленіе на дан цѣтъ, та и сиромѣсѣтъ отсега поне да напѣръдъ нѣкакво обогатѣніе по тѣзи частъ, че да благославя дѣлѣтъ на царя си; защото сиромѣсѣтъ тукъ сѣ били зѣвъ натоварени съ данѣкъ отъ безпорядѣното му до сегашно распредѣленіе отъ немилостивата аристокрація. Произвола на чорбаджитѣ са е располагалъ дълго врѣме съ безсмыслие. Ако нѣкой бѣвенъ въ огорченіето си, неможно даже, ако бы стрѣшилъ нѣщо кефа на нѣкой чорбаджя, той е прѣвѣмалъ за наказаніе единъ новъ нѣдѣтъ прѣтурентъ на данѣтъ му, когото той че не ше бѣтъ принуденъ да го плаща съ нѣма. Спорѣтъ този си прозѣють чорбаджитѣ сѣ ставали причина да не може да са събере данѣкъ на врѣме, понеже е трѣбвало да плащатъ тѣя, които нѣмѣтъ. Па и не само на врѣме, нѣ и да остане неизплатѣлъ никога. Тѣй днесъ само града ни има бакіи отъ 300 до 350 хиляди грошевъ. Тѣзи бакіи сѣ повечето у такъви сиромѣси, които нѣмѣтъ нищо друго, освѣнъ собствѣнѣтъ си мѣтъка съ която толѣкъ осѣдно си накарѣтъ напѣжнѣтъ хлѣбъ. Ако направимъ сравненіе съ новитѣ условия на емляка, то ше видѣтъ че този, който е плащѣлъ испѣрво 150 гроша, сега спорѣтъ емляка ше плаща само 20 гроша.

Нѣвѣлѣбѣщитѣ кѣй камина са замѣсти съ другѣ, който неможе съ нѣкакво до тогѣно дѣло да закрѣпѣ поста си. И Турци и Българи удариха телеграфъ до сѣдѣрѣта да некатъ азѣнѣтъ му. Спорѣтъ това онѣи дѣлъ прѣстѣтъ тѣзѣкътъ отъ Пловдивъ за да испѣтъ избѣзѣ работата. Кѣйна-камина е напѣлѣтъ ситѣтъ азѣ и други царски чиновници, а най много е гонитѣ и работилъ да пѣдѣтъ отъ служба си мѣлъ мѣлѣнѣтъ. На това сѣ го поудѣлили нѣкощѣната му прѣстѣтъ съ които е зѣлъ стрѣлъ. Прѣвѣмѣтъ на тѣя послѣдѣтъ да са располагатъ съ царската касса, не са напѣрѣли отѣзѣ въ сегашнитѣ мѣлъ-мѣлѣнѣтъ. Тѣ въ лицето на тогѣва сѣ търсятъ повѣтъ мѣлъ-мѣлѣнѣтъ, въ добрѣта поля на които, тѣ сѣ можи да прѣвѣтъ доста голѣми спекулации. Тѣй, въ врѣме на свѣтѣтъ на прѣвѣсѣщитѣ мѣлъ-мѣлѣнѣтъ сѣ удѣлѣтъ за рѣшѣтъ нмъ 4000 и повече турски лири. А сегашнитѣ мѣлъ-мѣлѣнѣтъ Мехмедъ ефенди, който е стрѣтъ непѣлѣнѣтъ на царскитѣ закѣвы и тогѣвъ въ служба си, освѣтъ че не са е склонилъ на прѣвѣмѣтъ нмъ, въ още са е постаралъ да прѣвѣтъ нѣкои стари свѣтъкъ за въ поѣза на царската казна. Зѣрѣли това тѣ сѣ прѣвѣли на своя страдѣ кѣйна-камина и сѣ го подбѣмѣтъ да го гонятъ. Ето кои сѣ прѣчинѣтъ, за които сѣ иска азѣлики на кѣйна-камина.

Друго нѣщо. Въ рѣстоаніе на еянтѣ мѣсець въ града сѣ станѣли три чѣтыри обѣри. Между тѣя обѣри е и тогѣи на прѣвѣлѣбѣщитѣ кѣйна-камина Мехмедъ бѣдѣ, който е още тукъ и наскоро сѣ го обѣрилъ прѣзъ една нѣтъ. Прѣдѣ единъ мѣсець единъ българинъ отъ село Аѣа-тепе, като отивалъ на село Емишѣръ да носи пары, щото бѣше дѣлѣтъ на единъ турѣнѣтъ за воловѣтъ си, който купилъ отъ него, на пѣтъ го напѣдѣлъ еянтѣ зѣлѣнѣтъ и му зѣлъ 12 турски лири. Въ село Габарево единъ еврейнъ докѣлѣдѣ напѣдѣлъ зѣлѣнѣтъ прѣзъ нѣтъта и го ограбили съ прѣтурѣка единъ бой на мѣтѣлило. При Калѣферъ са напѣри на пѣтъ трупа на единъ турѣнѣтъ отъ Мѣлко-село. Наскоро тукъ единъ българинъ водѣлѣнѣтъ отъ Голѣмо село го извѣли вѣнѣтъ отъ водѣнѣщата му, го били доста зѣвъ и най послѣ го грѣмѣли съ пѣщѣвъ. Той още не е умѣрѣлъ, нѣ озивѣлѣнѣтъ му е съзнѣнѣто. Той испѣвѣлъ въ прѣдъ вѣлѣтъ, че тѣя които сѣ го били, сѣ напѣрують отъ ближнѣто тамо бекѣме. Нѣ властѣта иска нечѣтъ, че тогѣва да обѣли рѣвѣнѣтъ пѣдѣръ. Зѣвѣрѣ доведѣха единъ зѣлѣнѣтъ турѣнѣтъ отъ село Емишѣръ. Него хвалѣли на Пловдивъ. Казѣтъ, че този зѣлѣнѣтъ е, който е обѣралъ онѣгова свѣтѣлѣнина отъ Аѣа-тепе, а че сѣлѣтъ е пѣкъ, който е образъ иевѣрѣния на Габарево въ отивѣнѣто му за кѣвъ Пловдивъ. Иа и други зѣлѣнѣтъ нѣ азъ за тѣхъ нѣмѣмъ подробности.

ТРОИЦѢ 23 Марта. За нашѣй градець са неспомѣнува нищо по изрѣнѣтъ ни вѣстници. Азъ ше ви поможа да отѣстѣте едно ягѣте въ уважѣмѣтъ ви листъ за настоящѣто ми; чѣни ми са

че, не ще бъде съвсем безинтересно за читателите ви.

Рибоси ся ядохъ помежду си нашите Троянци прѣли години; а взаимнѣ имъ вѣдѣванія ги докарвахъ до всеобщо испаданіе. Отъ оныхъ ся устѣихъ че тоя пѣть ше ги въведе въ свѣршенно опроставаніе; дрънахъ ся възѣти и на чѣсто блага свѣдѣнія блѣснахъ: зехъ да ся слушаватъ и стѣдѣаватъ и за уряданіе на тѣхъ дѣлѣ рѣшенихъ ся черковно-училищны работи да съразмысливатъ. И нѣй напредъ призова ся единъ учитель отъ вѣтъ; настани му ся и единъ помощникъ. Изъ градеца ни, както и отъ колизитъ рѣкнѣхъ ученици. Вѣхото зѣнане на училището ни и до тогава никакъ незадоволително сега при множеството на ученицитъ и по добрата отъ досегашната редовностъ съвѣтъ незгодно е вече. Ог дѣвна ся мѣлваше за подновяване на училищното зѣнаніе; нѣ настоящата нужда не прощава вече мѣнаніе. На задружностъ, помислихъ си, нѣма нѣщо мѣчно. Станахъ нѣколко общи събрѣнія, съразмыслихъ са, даде ся рѣшеніе, възложи ся възъ мѣсторъ Генча отъ Тръна направата на новото училище и на 23 априлѣ при стичаніето на многочисло народъ положи ся основниѣ камъкъ на храмъ на науката. Нѣколко хиляди прѣли години за тѣя цѣль въ рѣзни случаи отъ воли по жертвованія събрѣраны, умножени сега пакъ съ повторителны жертвованія (все отъ сжичитъ, разбѣра са,) бѣдохъ прѣвъ оборо срѣщу огромныѣ количества, что сж нужны сега. Наочната готовность на нашенцы (что обаче всѣхъ прѣзблизова) даваше ни добры надѣжны; нѣ както свѣкога тѣй и сега не малки мѣнотии срѣднѣхъ и срѣдѣтъ нѣй ревнителнитъ ни прѣдприимачи и дѣтели, на които имената макаръ че прѣтъчавашъ поколеніето ни обаче ше ги има запечатаны въ глѣбокинитъ на сърцата си и лично ше благославяя паметѣта имъ. Тѣй сжидо то нѣмъ скоро да забрави добринѣта (?) и на оныя, които, самы както не щѣхъ да выскѣтъ лептѣта си на отечественый за науката оидаръ, за да затулятъ срамътъ си безумиетъ въоръжѣхъ ся срѣщу сѣко добро, запенѣхъ лѣковѣтъ си и зехъ да стрѣлятъ. Върху по чувствителнитъ и събуденитъ нѣкава си да въмѣхъ тѣя стрѣли; не стана обаче тѣй и съ простолушнитъ ни колизары: тѣ отъвѣхъ сѣка помощь, и общината ни быде изложена на по голѣмы мѣнотии. Ревнителныѣ дѣтци ся събрѣхъ често често за да търсятъ нѣкое утѣшеніе; нѣ нигдѣ не наиравѣтъ опора освѣтъ у себе си. Работата благодареніе на твърдостѣта върва напредъ и нѣй сетѣхъ на 26 октовриѣ новото на три ката училище съ чѣтыри голѣмы и двѣ по малки прѣподавателны стѣи, съ чѣтыри квартиры и голѣмъ салонъ на горный кѣтъ, бѣ готово и чрѣвъ водосвѣтътъ при присѣствіето на многоброитъ народъ ся отваря вече; едно слово отъ учителя, благодарителны рѣчи отъ двама отъ ученичѣтъ, сладкогласны ученически пѣсны изъ звѣзхъ общѣта радость за постиганіето на желаемото.

Слѣдъ това общината ни въ присѣстваніето си намери, че още 40 хиляди и сж потрібны за испаданіе на направеното и свѣршаніе на недо правеното. Мѣсторѣтъ иска да му санплати за дѣто е свѣршилъ. А и за онова что е на аяръ жено, не чѣкатъ вече: настояща нужда са възва отъ 30 хиляды гроша. Пѣвъ другъ исходъ освѣтъ зѣвъ; нѣ отъ кого и какъ?

Общината ни бѣше дава рѣшеніе чрѣвъ Ловчанскыѣ каймакѣмѣни на правителството за да ся подѣлѣствува нѣщо помощь отъ Троянскыѣ колизары, едно за доиспладаніето и друго да ся посрѣдѣтъ и други по голѣмы разности, що шжтъ послѣдѣтъ по доброто му уряданіе, неизбѣжно вече за отсѣга. Той ни даде добры надѣды, и съ тѣя цѣль заповѣда на мюлюрина ни Абди ага да прѣгѣдѣ сѣмѣтъ на направеното училище и да му даде единъ биланцъ за потрібното количество срѣщу дълга ни.

При присѣствіето на мюлюрина стана събрѣние на общината за тѣя цѣль. Когато ся прѣгѣдѣвали внесениѣ самовольны помощи Абди ага забѣлѣжиль нѣкоя си сумѣ отъ около 13 лиры турскы помощи отъ Караваченитъ, що пасажъ овчѣтъ си по планината ни. Той позачулъ че прѣдшественника му ималъ нѣколко расправѣ съ тѣхъ, нѣ безъ да знае какъ, той си ся скривѣлъ, че тѣзи пары съ зѣты силовъ—и ги нарѣкълъ джѣзан-нактіе. Излѣжиль на ловчанскыѣ каймакѣмѣни кое както си шѣлъ. Каймакѣмина въ отговоръ му заповѣдалъ да издѣри истинната. Вѣхото това той призовава касиерѣтъ и писарѣтъ на об-

щината ни и ги турѣ подъ зѣворъ като нѣтъ казѣлъ че по заповѣтъ на каймакѣмина додѣ не му брѣнѣтъ споменѣното количество, не ги оставя. Общината ся събра и му попроси вѣрне да ся расправѣ работата при каймакѣмина. Той отговори че каймакѣмѣнъ емери юзѣре шо паралѣрѣ сѣкъ сайманѣже бунларъ хапѣтъ дѣръ. Тогава токова главоболѣя бѣхъ надѣлѣжи общината ни, што не може да ся опрѣ, и парѣтъ ся бронѣхъ. Абди ага ги праща на каймакѣмина съ писмо въ кое то сѣмъ си знае что му е расправѣлъ. Тоги послѣдний като единъ отъ образованѣтъ и мѣдрѣтъ царскы чиновники ся подозрѣлъ въ искренпостѣта на мюлюрина и за да испита сѣмъ работата, призова нѣколко отъ нашенѣ, между които а свѣдѣнника съ другарѣтъ си шо сж испросили отъ рударѣтъ казѣныѣ лиры, испѣтъа ги и като у зналъ подробно рѣкѣтъ имъ тѣй: «Малый ни баща, цѣря ни, не да бѣхѣтъ подѣлѣнитъ му образованѣ и просвѣтиты. Зѣто съ парѣны заповѣды той зѣлѣжѣва сѣмѣкъ чиновники отъ правителството ся да бѣятъ и всѣчески да поощѣмѣтъ и улесняватъ въздѣганіето на таквыѣ зѣлѣвѣнія. Нѣ намъ быде прѣдставѣна изѣкъ работата; въз обаче подробно ше расправѣ работата на мюлюрина. Али бѣдъ, и надѣвѣмъ ся че скоро ше имѣтъ радѣстѣта да вы ги въведе, та да ся поправи станѣлото по неспорѣзѣмѣнію.

Пѣспѣро, безъ да давамы ухо на дошѣтъ азыцы, при доажаніето на Абди ага за мюлюринѣтъ въ Тронѣтъ, като го имѣхъ отъ по малѣтъ и по проклясанѣтъ правителствѣныѣ чиновники, нѣй ся дѣскалѣхъ съ надѣжѣмъ за голѣмы утѣшеніа въ въздѣганіето на новото ни училище; нѣ работѣтъ му съвѣмѣтъ инѣкъ гласѣтъ закѣчѣствѣта му. Ието:

Двама троянци имѣли прѣли нѣколко мѣсяцы припрѣня и явили ся хукоукѣта за да ся урѣзни неспорѣзѣмѣніето имъ. Слѣвъ мѣлко тѣ самы стѣнали сулѣтъ и прѣстѣнали отъ двѣта си. Когато прѣгѣдѣвалъ училищныѣ сѣмѣтъ, мюлюрина забѣлѣжиль че Христо (едина отъ примѣрѣнитъ ся) бѣлъ дарѣлъ 5 турскы лиры. Безъ да стѣгѣда тѣта на колизѣката, и да я сравни съ оная на Христо вѣта расправѣ съ противника му (дѣто ся испрѣчва растѣніето отъ 3 мѣсецы,) възбѣрилъ си че тѣзи пары трѣба да ся зѣтъ за спожежаніе; и прибрѣза скоро да испровѣди Христа съ писма до каймакѣмина. Нѣ еднѣжъ узѣнѣтъ Абди ага не може да мине за неопгрѣшѣмъ въ какъво да е рѣшеніе прѣвъ каймакѣмина, който като испѣтъа, не закъснѣ да вѣрне по скоро Христа за да работи работата си, та да бѣде полезѣнъ себе си, да плати дълѣка царю си и да помогне бѣжѣмѣму своему.

Още имѣ, нѣ азъ ги замѣчѣвахъ по примѣва на оная, които бѣли чѣстѣты да имѣтъ споменѣнѣтъ прѣли насъ, и на който на казѣнѣята намъ твърдѣ ся не щѣше да върѣмѣ, нѣ сега опытъ ни научи че само малѣ чѣстѣ оставѣли да ся разѣнася, а повѣсѣто тѣмѣли.

Училището ни е отворено; посѣщавѣтъ го повече отъ 300 души ученици въсѣмѣтѣчно; учителѣтъ ни обаче оставѣтъ пакъ дѣла, когато работа е нѣй малѣко за чѣтырѣца. Поздравѣмы го, нѣ при вѣнаніе срѣдѣта, пѣи ага вѣлъ; шо може да стане?

Зѣбѣлѣжѣталѣ двѣ изѣмы отъ оу мѣнастыря ни, и около черноризѣтъ и отъ двѣта позѣ (изѣбѣны по настъ), и около общината ни; па и около поповѣтъ ни. Нѣ кой да пише?

ЯМБОЛЬ 19 Марта. Чѣстѣты бѣхѣмъ прѣли нѣколко дни, дѣто нарѣзѣны ни пастѣры дѣдо Сѣрѣмѣтъ. Бѣлѣжѣтъ посѣти градеца ни; подбѣудѣтъ отъ ревность и христіанска любовь, първата му грѣжѣ бѣше да посѣти и разгѣдѣ училищѣта ни, и да отправа нужѣныѣ свѣдѣты и наставленія. Въ единъ недѣлѣнъ день, като събра гражданѣтъ и еднѣжъ отъ казѣтъ ни въ училищѣната зала, той ги придува да съставѣтъ една община въ града, дѣто а има отъ сѣко село членове, което и въ него день ся извърши. Съвѣтъ общината ни да ся старѣе и грѣжи за училищѣта и да ява прѣдѣна на младежѣтъ, като казѣваше, че младежѣ макаръ и да не сж опыты, тѣ пакъ имѣтъ мѣлѣмы и, и ся стрѣлятъ къмъ по доброто. Когато му пѣлѣ стѣвахъ нѣколко лица, прѣпожѣтѣны съ доста много подписѣ за да ги опонѣ, той казѣ, колѣкото за повѣденіето имъ че ше иска свѣдѣтелства отъ гражданѣтъ, а за ученіето имъ ше ги испѣта, и че ако ги намери за достѣпны ше ги рѣкоположи. Като чухъ тѣзи дѣмы прѣпорѣчителѣтъ на тѣзи лица, много имъ докѣрѣято, зашо да не имъ ся слушатъ дѣмѣтъ. Бѣлѣвъ родолюбѣтъ който ся е училъ много години наредъ ся зѣврѣна въ градеца ни. Гражданѣтъ ни го посрѣдѣвахъ съ такъвѣ

чѣстѣ, който показѣва че тѣй очѣкавалъ отъ него добры надѣжѣны за града. Нѣ, за зѣла чѣстѣ, надѣжѣтъ ни излѣзохъ напрѣзно. Защо тои като дойде въ града, освѣтъ дѣто не даде нѣкое вѣнаніе на училищѣта ни, нѣ и съвѣтътъ му бѣхъ противоположны на дѣто Сѣрафимѣтъ. Той говорѣше въ общината, че само старѣтъ бѣли способѣ да вършатъ общѣ работѣ, и че ако и да бѣли тѣ простѣи и лѣмѣкъ, пакъ бѣли по умны и по достѣпны отъ мѣлѣтъ (?) Отъ това общинарѣтъ останахъ замѣдлы, и неможѣхъ да разбѣрѣтъ кое е правѣто. Бѣны дѣмѣхъ че дѣдо Сѣрафимъ добръ и правѣо казѣвалъ, а други казѣвахъ че тоя имѣлъ бѣлъ много ученъ и по добръ разбѣрѣлъ. И тѣй имѣше прѣние между старѣтъ, долѣ нѣй сетѣхъ позѣнахъ добръ, кому ся падаше правѣто; зашто тои прѣни дѣдо Сѣрафимъ да опонѣ единъ неговъ рѣшѣніа, той зѣведе тогози съопѣсника при дѣдо Симеѣна въ Шуменъ, и го скрѣвилъ да го опонѣ. Посѣтъ го дойде въ градеца ни; народа като го видѣ въ черкова, свѣа ся и пыташе что е това? Какъва е тѣя работа? Кой го опонѣ?

Полѣръ това въ черковѣта ся прочѣте свѣдѣтелството му отъ дѣдо Симеѣна, че бѣлъ достѣпѣнъ за поѣтъ. Народѣ ся раздѣрѣны отъ това, и пыташе, зашо по прѣди не ги извѣстѣхъ, когато щѣли да го поѣтъ, ами сега като го опонѣли? И зашо дѣдо Симеѣнъ го е упѣвалъ не го ли вижда че не е достѣпѣнъ? Други казѣвахъ, че имѣло подѣисѣ, пакъ други дѣмѣхъ, ами дѣдо Сѣрафимъ зашо не гѣда да на подѣисѣтъ? Отъ тѣя работѣ сѣмѣкѣ вижда че дѣдо Симеѣнъ, не гѣда на друго, освѣтъ за лиричѣкѣ. И тогава какво трѣба да очѣкаме отъ такъва пастѣры?

РАДОМИРЪ 20 Марта. Нашѣтъ граждане трѣба да останѣтъ признатѣлы на Милѣна Лазѣрева и Стоѣна Кузѣманѣва, зашто тѣ, при сѣмѣтъхъ интригы и кѣлѣвѣты на тукашныѣ гѣрѣчѣа сж лѣрѣвъ подѣлѣствуѣли та ся отвори и тука и училище, и община, когато прѣли чѣтыри години нѣмѣхѣмъ ни училище, ни община, която да разгѣдѣва и управѣва черковно-общинскыѣ дѣла, и сѣмѣко бѣше въ рѣжѣтъ на казѣныѣ гѣрѣчѣа. И дѣтъ тѣмѣтелѣно, тоа че говори ли високо за тѣхныѣ родолюбѣны сѣрѣца, и не показѣвали ги тоа че тѣ сж истинныѣ бѣлѣгѣры и ревностныѣ зѣтрѣотѣ? Пѣмъ ни е тѣвѣрѣдѣ мило като имѣмы такъва родолюбѣны съгрѣжѣны, и желѣтелѣно ни е што и събрѣтѣята имъ да подѣражѣтъ тѣхныѣ примѣръ, като ся показѣятъ готовѣ въ жертѣвѣванія за напредѣкъ на мѣстѣто ни.

Учителѣ сега за сега, имѣме двама; а тѣ сж: Зѣновѣй П. Петровъ и Христо Рѣкиловскѣй. Ученицы ся набрѣхъ около 110, отъ които 15 сж момѣчѣта; нѣ надѣжно е за скоро вѣрне да ся уведѣчи бѣоѣ и отъ двѣта пола. На първоначѣлныѣтъ ученицы ся прѣдава по «зѣучѣната методѣ», а на клѣсѣческѣтъ — ся прѣдаваѣтъ и отъ двамаѣта учителя слѣдѣующѣ прѣлѣвѣтъ: бѣлѣгарскыѣ языкъ, законъ Божѣй, чѣ сѣмѣтелѣна, народѣна истѣрѣя и землеописаніе. Успѣхѣ на училището, колѣкото за сега, добръ отѣва.

Общината ни, която ся състои отъ три духовны лица и сѣмѣкъ мѣрѣкѣ на 12 ѣ январѣ при присѣствіето на прѣосѣитѣла на дѣдо Кѣстѣнѣльскыѣ, ся избѣра съгѣсно спорѣлъ уставъ, и дѣмѣкъ и тѣ добръ отѣва. Щѣ ѣ забѣлѣжѣмъ само, че зѣсѣдѣанѣята ѣ трѣба да ставѣтъ рѣзѣвъ, като при тоа ѣ още забѣлѣжѣмъ че не трѣба да ся показѣва толѣкъ равнолѣпѣа като слуша какъ ся подѣгрѣвѣтъ тукашныѣ грѣцы съ нея и хѣлѣрѣтъ върху ѣ най недрѣличны дѣмы. Оѣе едѣно: тукашныѣ грѣцы, освѣтъ шо различѣно бѣзѣчѣстѣтъ какѣто общинѣта тѣй и свѣщенникѣтъ ни, прѣдѣстѣаѣватъ още и въ събрѣданіето на мѣрѣѣя га. Гѣрка Лѣто, въ сѣлото Рѣковѣтъ, различѣно е дѣлѣтъ простѣтъ сѣлѣне за да че даѣтъ мѣрѣѣта, като ги е увѣрѣвалъ че ше дойде другъ вѣзѣмѣкъ, който да имъ не зѣмѣ нищо. Такъшныѣ родолюбѣвыѣ свѣщенникѣ Искѣтъ прѣлѣтъ пасѣмѣно извѣстѣе и общѣна тѣ, въ коеѣто ся опѣлѣваше че кѣзѣнѣй грѣтъ го хуѣмѣтъ, пѣсуѣвалъ и други тѣ кѣва и че той прѣнѣстѣаѣвалъ въ събрѣніето на мѣрѣѣѣта. Нѣ шо направи общѣната и какѣво ся отговори на казѣнѣныѣ свѣщѣникѣ? — Нищо нѣкакѣво — остана равнолѣпѣна и грѣка какѣто ся знае пакъ си прави. Неговыѣ вѣлѣтелѣи, грѣцытъ, канѣтъ ся да ся съгрѣдѣтъ особѣна черковѣ въ коѣто да ся черкуѣтъ, зашто нашѣта бѣла ужъ схѣмѣатѣческа; за тоа, тѣ отѣкаѣ ся прѣ глѣзи бѣзѣчѣстѣнѣта схѣзма отъ фѣнерѣскѣто грѣско събрѣорѣе върху бѣлѣгарскыѣ народѣ, не дохожѣтъ вече въ нашѣта черковѣ. Нека имъ е чѣститѣ!